

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1Cob/160/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1315200592
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Školníková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1315200592.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Školníkovej a členiek senátu JUDr. Viery Markovej a JUDr. Nory Vladovej v právnej veci žalobcu: Bytospráva, s.r.o., so sídlom Nobelova 1, 831 02 Bratislava, IČO: 31 357 407, právne zastúpeného: alianciaadvokátov ak, s.r.o., Vlčkova 8/A, 811 05 Bratislava, IČO: 36 679 771, proti žalovaným: 1/ Slovenská republika v zastúpení Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, 812 72 Bratislava, IČO: 00 151 866, 2/ Slovenská republika v zastúpení Okresného úradu Bratislava, Tomášikova 46, 832 05 Bratislava, IČO: 42 131 111, 3/ Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava, Primaciálne nám. 1, 814 99 Bratislava, IČO: 00 603 481, 4/ Duslo, a.s., Administratívna budova, ev. č. 1236, 927 03 Šaľa, IČO: 35 826 487, právne zastúpený: advokátska kancelária agner & partners, s. r. o., Špitálska 10, 811 08 Bratislava, IČO: 36 722 758, 5/ Slovenská republika v zastúpení Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky, Mlynské nivy 44/a, 827 15 Bratislava 212, IČO: 00 686 832, 6/ Slovenská republika v zastúpení Ministerstva financií Slovenskej republiky, Štefanovičova 5, 817 82 Bratislava, IČO: 00 151 742, o zaplatenie 27.842,27 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava III č. k. 26Cb/23/2015-169 zo dňa 27.10.2020, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave uznesenie Okresného súdu Bratislava III č.k. 26Cb/23/2015-169 zo dňa 27.10.2020 z r u š u j e a v e c v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie výrokom I. zamietol sťažnosť žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava III č.k. 26Cb/23/2015-152 zo dňa 30. júla 2020 a výrokom II. odmietol žalobu žalobcu zo dňa 16.01.2015 v znení jej zmien zo dňa 04.08.2015 a 07.02.2015 a konanie zastavil. Rozhodol tak s poukazom na ustanovenia § 161 ods. 1, 3, § 129 ods. 1, 2, 3, § 132 ods. 1, § 135 ods. 1, § 248, § 249, § 250 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

2. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobou doručenu súdu dňa 16.01.2015 a v konaní priebežne dopĺňanou ďalšími podaniami (zo dňa 04.08.2015, 07.02.2017) sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaných na zaplatenie 27.842,27 eur s príslušenstvom z titulu neuhradenej sumy (pozostávajúcej z istiny, zmluvnej pokuty a pohľadávky) za vypratanie, dezinfekciu nebytového priestoru č. 12 - CO kryt 1 vo vchode D. J. X a nebytového priestoru č. 12 - CO kryt 2 vo vchode D. J. X. Uznesením zo dňa 11.05.2016 č.k. 26Cb/23/2015-75, súd prvej inštancie vyzval žalobcu na odstránenie väd podania zo dňa 16.01.2015 spočívajúcom v upresnení účastníkov na strane žalovaného, nakoľko otázka, ktorý orgán štátu má v mene žalovaného konať, nie je otázkou pasívnej legitímácie žalovaného (Slovenskej republiky), ale má povahu nedostatku procesnej podmienky konania (R/48/167). Proti predmetnému uzneseniu podal žalobca dňa 14.06.2016 odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 31.10.2016 č.k. 3Cob/246/2016-83, ktorým uznesenie č.l. 75 zrušil. Vo svojom odôvodnení uviedol, že žalobca označil štát štyrikrát, nakoľko po zmene právnej úpravy, ktorá je neprehľadná, nie je zrejmé, ktorého štátneho orgánu sa vec týka a ktorý má byť pasívne legitimovaným účastníkom konania a súd prvej inštancie nevykonal žiadne kroky k zisteniu

pre správne poučenie žalobcu. Z uvedených dôvodov dňa 30. júla 2020 vydal súd prvej inštancie uznesenie č.k. 26Cb 23/2015-152, v ktorom vyzval žalobcu na označenie strany sporu na strane žalovaného, ktorou je štát podľa § 135 ods. 1 CSP, uvedením názvu štátu a názvu štátneho orgánu alebo právnickej osoby, ktorá za štát koná, nakoľko žalobca vo svojej žalobe neoznačil Slovenskú republiku ako štát spôsobom predpokladaným podľa § 135 ods. 1 CSP, keď uviedol viaceré štátne orgány, resp. právnické osoby oprávnené konať za Slovenskú republiku. Predmetné uznesenie prevzal žalobca, cestou svojho právneho zástupcu dňa 30.07.2020. Súd prvej inštancie dodal, že podaním zo dňa 12.08.2020 doručeným súdu elektronicky prostredníctvom Ústredného portálu verejnej správy dňa 13.08.2020, doplneným podaním zo dňa 21.08.2020, žalobca podal proti uzneseniu č.k. 26Cb 23/2015-152, vydanému vyšším súdnym úradníkom, sťažnosť. V sťažnosti uviedol, že súd prvého stupňa mal žalobcu, v intenciách rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave č.l. 83, poučiť o tom, ktorého konkrétneho štátneho orgánu sa prejednávaná vec týka a nie to žiadať od žalobcu, pod hrozbou odmietnutia žaloby.

3. Súd prvej inštancie po preskúmaní napadnutého uznesenia vydaného vyšším súdnym úradníkom dňa 30.07.2020 č.k. 26Cb 23/2015-152 dospel k záveru, že sťažnosť žalobcu nie je dôvodná (výrok I.), nakoľko v texte odôvodnenia uznesenia, ktorým vyzval žalobcu na odstránenie vady žaloby (č.l. 152) v bode 11. odôvodnenia uznesenia súd presne a konkrétne vytkol žalobcovi, v čom jeho žalobu považoval za vadnú a ako je potrebné tento nedostatok podmienky konania odstrániť. Súd uviedol, že žalobca v rámci úplného a pravdivého opisu skutkového stavu (od ktorého odvodzuje žalovaný nárok), musí špecifikovať v žalobe označenú Slovenskú republiku ako štát spôsobom predpokladaným ustanovením § 135 ods. 1 CSP, tzn. jednoznačne označiť ten štátny orgán, resp. právnickú osobu, ktorá bude za štát (Slovenskú republiku) konať v predmetnom spore. V zmysle citovaného ustanovenia § 135 ods. 1 CSP je povinnosťou žalobcu a zároveň jeho oprávnením (dispozícia so žalobou) označiť stranu sporu, ktorou je štát - v danom prípade Slovenská republika spolu so štátnym orgánom, resp. právnickou osobou, ktorá zaň koná. Pokiaľ tak žalobca Slovenskú republiku neoznačí, je povinnosťou súdu postupovať podľa § 129 ods. 1 a 2 CSP a vyzvať žalobcu na opravu/doplnenie označenia štátu v žalobe. Takýto postup vyplýva zo zákona a je v súlade s rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenie sp. zn. 4 Cdo 64/2011 z 28. októbra 2011, uznesenie sp. zn. 6 Cdo 149/2011 z 26. septembra 2012 a uznesenie sp. zn. 4 Cdo 193/2009 z 29. septembra 2009). Rovnako to platí aj v prípade, že žalobca síce v žalobe označí ako stranu sporu štát, avšak uvedie viaceré štátne orgány alebo právnické osoby, ktoré za štát konajú. Ide o vadu v označení strany sporu, ktorou je štát. Nakoľko riadne označenie štátu ako strany sporu je náležitosťou žaloby, neuvedenie toho, kto má za štát konať alebo označenie viacerých štátnych orgánov a právnických osôb, je nedostatkom (vadou) žaloby, ktorú možno odstrániť. Nakoľko zo základných princípov civilného sporového konania, v zmysle ktorých je žalobcu potrebné považovať za stranu sporu schopnú konať s náležitou znalosťou veci, spojenou s jej odbornosťou (čl. 11 ods. 3 CSP) je možné predpokladať a očakávať, že žalobca bude svoju činnosť vykonávať s náležitou odbornou starostlivosťou, vrátane povinnosti označiť žalovaného, ktorým je štát, spôsobom predpokladaným podľa § 135 ods. 1 CSP. Pod tým je potrebné podľa súdu prvej inštancie jednoznačne chápať aj schopnosť žalobcu určiť, prípadne zistiť, ktorý subjekt je oprávnený konať za štát, ak sa voči štátu domáha svojho nároku, (napr. požaduje zaplata peňažnej sumy), a to bez ohľadu na prípadnú neprehľadnosť právnej úpravy, nakoľko sa žalobca považuje za znalého v danej oblasti. Preto pokiaľ žalobca ako žalovaného označil Slovenskú republiku, ide o jeden subjekt a v spore by mal vystupovať iba jedenkrát a je povinnosťou žalobcu určiť, ktorý subjekt v danom právnom vzťahu za štát koná, tzn. označiť ho v súdnom spore. V opačnom prípade by súd nielen poprel odbornosť a znalosť žalobcu, ale najmä by narušil zásadu rovnakého postavenia strán sporu (nejde o spor s ochranou slabšej strany). Existenciu uvedenej vady, ktorú žalobca neodstránil, považoval súd prvej inštancie za taký nedostatok podmienok konania, ktorej neodstránenie bráni súdu pokračovať v konaní. Z uvedených dôvodov tak súd prvej inštancie sťažnosť žalobcu podanú voči uzneseniu č.k. 26Cb 23/2015-152 zo dňa 30. júla 2020 považoval za nedôvodnú, z dôvodu ktorého ju zamietol. Zároveň žalobu žalobcu zo dňa 16.01.2015 v znení neskorších zmien zo dňa 04.08.2015 a 07.02.2017 súd odmietol podľa § 129 ods. 3 CSP a konanie z dôvodu nedostatku procesnej podmienky, ktorú žalobca v súdom stanovenej lehote neodstránil a pre ktorú nemožno pokračovať v konaní podľa § 161 ods. 3 veta tretia CSP, zastavil.

4. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu a to z dôvodov podľa § 365 ods. 12 písm. f) a h) CSP. Namietal, že súd prvej inštancie sa zjavne snaží zbaviť svojej zodpovednosti, keď napriek mimoriadne komplikovanému a neprehľadnému právnomu stavu svojvoľne deleguje svoje povinnosti v zmysle ustálenej súdnej praxe na žalobcu.

Okresný súd Bratislava III je už niekoľko rokov v súdnom konaní v obdobných súdnych konaniach medzi rovnakými stranami nečinný a opakovane vyzýva žalobcu, aby svoje žaloby zobral späť vo väčšine žalovaných a ponechal ako žalovaného Slovenskú republiku zastúpenú iba jedným štátnym orgánom. Žalobca poukázal na iné súdne konanie vedené pred Okresným súdom Bratislava III, kde súd prvej inštancie viac ako 1 rok a 8 mesiacov nekonal, čo viedlo k dôvodnej sťažnosti žalobcu. Následne súd prvej inštancie taktiež v danej veci vyzval žalobcu na doplnenie žaloby o úplné a pravdivé opísanie rozhodujúcich skutočností pod následkom odmietnutia žaloby, na čo žalobca požiadal o špecifikáciu skutočností, ktoré súd od žalobcu žiada, nakoľko požiadavka súdu bola nejasná. Súd prvej inštancie obsah sťažnosti odignoroval a uznesením č.k. 6C/84/2008-953 zo dňa 21.09.2020 zamietol sťažnosť žalobcu a žalobu odmietol. Obdobný postup opísal žalobca i v prípade konania vedeného pred Okresným súdom Bratislava III pod sp.zn. 22Cb/96/2012, kde ho súd prvej inštancie vyzýval na odstránenie väd žaloby spočívajúcich v nesprávnom označení žalovaných. Vo vzťahu k tomuto konaniu žalobca uviedol, že súd prvej inštancie ho najprv uznesením č.l. 75 vyzval na upresnenie účastníkov na strane žalovaných, voči ktorému sa žalobca bránil odvolaním a následne po viac ako štyroch rokoch uznesením č.l. 152 zo dňa 30.07.2020 opakovane eklekticky vyzval o doplnenie označenia strany sporu na strane žalovaného, ktorou je štát. pričom v plnom rozsahu odignoroval argumentáciu žalobcu uvedenú v sťažnosti. Žalobca opakovane ako vo všetkých troch sporoch uvádzal, že v prípade, ak od neho súd prvej inštancie žiada, aby v súdnom konaní označil štát ako stranu sporu uvedením iba jedného štátneho orgánu do pôsobnosti ktorého patrí agenda krytov civilnej ochrany, je povinnosťou súdu ho poučiť o tom, ktorého štátneho orgánu sa prejednávaná vec týka. Na potvrdenie svojho názoru žalobca predložil niekoľko súdnych rozhodnutí, napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/172/2012, rozsudok Okresného súdu Žilina sp.zn. 18C/194/2012, rozsudok Krajského súdu Trenčín sp.zn. 5Co/702/2014. Žalobca zdôraznil, že povinnosťou všetkých orgánov štátnej moci je napĺňať legitímne očakávanú predstavu jednotlivca o právnom štáte, ktorého neoddeliteľnou súčasťou je právna istota a s princípom právnej istoty korešpondujúca zásada rozhodovať v obdobných veciach rovnako. Krajský súd v Trenčíne dokonca vo svojom rozhodnutí sp.zn. 6Co/702/2014 uviedol, že i v prípade, keď žalobca neoznačí správne štátny orgán, ktorý konal v mene štátu, je súd povinný v záujme rýchleho vedenia konania konať s orgánom, ktorý je oprávnený v týchto vzťahoch menom štátu vystupovať. Keďže súd prvej inštancie ignoroval dôvodné tvrdenia žalobcu, ako i ustálenú prax súdov, mal žalobca za to, že je zo strany súdu šikanovaný, kedy šikana spočíva v prietahoch v konaní vo všetkých troch uvedených konaniach. Žalobca nemieni zobrať žalobu späť, nakoľko by mohlo dôjsť k situácii, že vezme žalobu späť voči tomu štátnemu orgánu, ktorý bude súd neskôr považovať za pasívne legitimovaného, čo by v konečnom dôsledku viedlo k zamietnutiu žaloby. Je úlohou súdu prvej inštancie rozhodnúť, kto je v spore pasívne legitimovaný, preto považoval rozhodnutie súdu za arbitrárne a v rozpore s právom. Zároveň žalobca uviedol, že v konaní zastupuje vlastníkov bytov, teda obyčajné fyzické osoby, ktoré bývajú v bytovom dome, v ktorom sa nachádza predmetný CO kryt. Predmetný kryt CO je v havarijnom stave, nakoľko skutočný vlastník (keďže vlastníci bytu ním nie sú) už 12 rokov neplatí poplatky do fondu prevádzky, údržby a opráv, na čo tieto fyzické osoby doplácajú. Naopak na druhej strane sú štátne orgány napojené na štátny rozpočet, resp. právnická osoba, ktorej výnosy v roku 2019 predstavovali sumu 403.021.000 eur. Žalovaní sú preto nepochybne v spore silnejšou stranou a preto nebolo dôvodné tvrdenie súdu prvej inštancie, že nejde o spor s ochranou slabšej strany. Na základe uvedeného žiadal žalobca napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušiť.

5. Podaním zo dňa 25.11.2020 sa k odvolaniu žalobcu vyjadril žalovaný 1/, ktorý žiadal napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako správne v celom rozsahu potvrdiť. Uviedol, že sa v prvom rade očakáva od žalobcu znalosť problematiky v rámci ktorej podáva žalobu, a teda žalobca by mal mať ako prvý jasno v tom, kto je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti. Zo strany súdu prvej inštancie bola od začiatku vynakladaná snaha ustáliť strany konania, v čom žalobca nebol ani v prinajmenšom nápomocný a vlastným pasívnym postojom zapríčinil aj prietahy v konaní.

6. Podaním zo dňa 19.11.2020 sa k odvolaniu žalobcu vyjadril žalovaný 6/, ktorý žiadal napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne v celom rozsahu potvrdiť z dôvodu, že uznesenie bolo logicky, riadne a presvedčivo odôvodnené. Žalobca v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, z ktorých by vyplývala nesprávnosť skutkových zistení a nesprávne právne posúdenie.

7. Podaním zo dňa 19.11.2020 sa k odvolaniu žalobcu vyjadril žalovaný 4/, ktorý žiadal napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne v celom rozsahu potvrdiť a priznať žalovanému 4/ nárok na náhradu trov (odvolacieho) konania. Žalovaný 4/ sa stotožnil s argumentáciou súdu prvej

inštancie týkajúcej sa procesnej vady označenia štátu. Vo vzťahu k citovaným rozhodnutiam žalobcu žalovaný 4/ uviedol, že riešia odlišnú právnu situáciu, nakoľko žalobcom uvádzané rozhodnutia sa vôbec nezaobierajú viacnásobným označením štátu, t.j. rovnakého subjektu na strane žalovaného, ako je tomu v tomto konaní, súd prvej inštancie v tomto konaní nedospel k záveru, že za štát má konať iný orgán, ako bol označený žalobcom v žalobe, ako tomu bolo v citovaných konaniach. Viacnásobné označenie Slovenskej republiky ako žalovaného nepovažoval žalovaný 4/ za súladné s § 135 ods. 1 CSP. Žalovaný 4/ súhlasil so súdom prvej inštancie, že správne označenie strany sporu, ktorou je štát, je povinný urobiť žalobca v súlade s dispozičnou zásadou civilného procesu. Žalobca však v priebehu sporu, ani po písomnej výzve súdu prvej inštancie (ani v odvolaní) neodstránil procesnú vadu žaloby spočívajúcu vo viacnásobnom označení rovnakého subjektu ako žalovaného zastúpeného rôznymi štátnymi orgánmi, preto je rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti a odmietnutí žaloby dôvodné a zákonné. Uvedený postup je v súlade aj s rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR (uznesenie zo dňa 28.02.2019 sp.zn. 8Cdo/68/2017), ktorý konštatuje, že: „Súd nemôže podávať informácie žalobcovi pri identifikácii subjektu, ktorý má vystupovať na strane žalovaného. Išlo by o preferenčné zaobchádzanie, ktoré by bolo bezdôvodným zvýhodňovaním jednej strany. Ak podanie žalobcu nemá náležitosti žaloby týkajúcej sa označenia žalobcu podľa § 133 až 135 CSP a napriek výzve súdu tieto vady žalobca neodstráni, jeho podanie má byť odmietnuté. (§ 129 ods. 3 CSP)“. Rovnako z uznesenia Ústavného súdu SR z 20.06.2018 IV. ÚS 372/2018 vyplýva, že odstránenie väd podania zo strany súdu nie je inštitút, ktorý by mal slúžiť na odstránenie pochybení žalobcu, ktoré nebránia prejednaniu vecí. Jeho účelom nemôže byť „pomoc“ súdu adresovaná strane konania smerujúca k takej úprave jej postupu vo veci, aby bola v konaní úspešná. Civilný proces podľa CSP nie je (na rozdiel od konania podľa OSP) založený na tzv. vyšetrovacom princípe a súd prvej inštancie nemôže suplovať nedostatočnú procesnú aktivitu žalobcu týkajúcu sa odstraňovania väd a tým vlastne napomáhať žalobcovi, pretože by sám mohol porušiť princíp civilného procesu (dispozičnú zásadu, zásadu rovnosti strán, zásadu formálnej pravdy). Pokiaľ žalobca neodstránil vady podania, na odstránenie ktorých bol súdom prvej inštancie vyzvaný, nesie potom za túto pasivitu zodpovednosť podľa CSP. Za nesprávny považoval žalovaný 4/ záver žalobcu, že úlohou súdu prvej inštancie bolo určiť kto je pasívne legitimovaný. Ide o tvrdenie v rozpore s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/172/2020, na ktoré poukazoval sám žalobca. Vecnú legitimáciu účastníka konania (či už aktívnu alebo pasívnu) určujú totiž práva a povinnosti vyplývajúce z hmotného práva, o ktorých súd účastníkov nepoučuje. Taktiež tvrdenia žalobcu o slabšej a silnejšej strane sporu nemajú žiadnu oporu v ustanoveniach CSP. CSP totiž vo svojej tretej časti, druhej hlave výslovne uvádza, ktorý spor je sporom s ochranou slabšej strany, pričom predmetný spor tam uvedený nie je. Žalobca totiž nie je ani spotrebiteľ, ani zamestnanec a ani diskriminovaný v antidiskriminačnom spore. Pre posúdenie skutočnosti kto je slabšou stranou v spore, je rozhodujúca objektívna hmotnoprávna a zároveň procesnoprávna nerovnosť strán sporu a nie výnosy strany sporu, či jej napojenie na štátny rozpočet. Nároky žalobcu sú uplatňované prostredníctvom odborne spôsobilého správcu bytového domu, ktorý je navyše zastúpený advokátom, čo vyrovnáva hmotnoprávne i procesnoprávne postavenie strán sporu.

8. Podaním zo dňa 23.11.2020 sa k odvolaniu žalobcu vyjadril i žalovaný 3/, pričom sa stotožňoval v celom rozsahu s napadnutým uznesením súdu prvej inštancie, ktoré žiadal ako vecne správne potvrdiť. Mal za to, že žalobca mal riadne označiť štát ako účastníka konania, vrátane jednoznačného označenia štátneho orgánu, resp. právnickej osoby, ktorá za štát koná. Rovnako je dôvodné očakávať, že žalobca bude postupovať v súlade s náležitou odbornou starostlivosťou, ktorú je potrebné chápať aj ako schopnosť žalobcu určiť a zistiť, ktorý subjekt je oprávnený konať za štát. Žalovaný 3/ poukázal i na časový úsek od podania žaloby, kedy žalobca mohol a mal svoju povinnosť splniť. Dôvody ním uvádzané, preto neodôvodňujú zrušenie ním napadnutého uznesenia.

9. Žalovaní 2/ a 5/ sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrili, napriek skutočnosti, že im napadnuté uznesenie bolo riadne zo strany súdu prvej inštancie doručené.

10. Žalobca sa podaním zo dňa 24.06.2021 vyjadril k vyjadreniam žalovaných, pričom nesúhlasil s ich právnym názorom. Dal do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/149/2011, v zmysle ktorého: „Ak uplatnený nárok proti štátu môže byť posudzovaný podľa rôznych právnych predpisov a spadať tak do pôsobnosti rôznych orgánov štátu, alebo ak uplatnené nároky sa týkajú pôsobnosti rôznych štátnych orgánov, nič nebráni, aby v konaní proti štátu ako jedinému žalovanému vystupovali ako subjekty konajúce za štát (v jeho mene) všetky tie štátne orgány (prípadne aj právnická osoba oprávnená podľa osobitného predpisu), do pôsobnosti ktorých vec patrí, pričom každý z nich bude

konať v mene štátu ohľadne toho nároku, ktorý sa týka jeho pôsobnosti. Pri rešpektovaní požiadavky na riadne a presvedčivé odôvodnenie rozsudku musia byť z tohto odôvodnenia dostatočne zrejmé závery súdu o právnom posúdení jednotlivých nárokov a o ich opodstatnenosti či neopodstatnenosti.“ Žalobca rovnako poukázal i na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/87/2019 v ktorom sa uvádza: „Pritom nemožno vylúčiť, ak posudzované nároky spadajú do pôsobnosti rôznych štátnych orgánov, aby v konaní vystupovali ako subjekty konajúce za štát všetky tie štátne orgány (prípadne aj právnická osoba oprávnená podľa osobitného predpisu), do pôsobnosti ktorých vec patrí. Prípadne, vzhľadom na to, že žalobca v žalobe, za orgán konajúci za štát (hoci nie celkom správne), označil aj Generálnu prokuratúru SR, mal v prípade označeného nároku konať s týmto štátnym orgánom. Je totiž vecou súdu, aby si urobil záver o tom, ktorý orgán má v mene štátu konať v súlade so zákonom č. 514/2003 Z. z. Ak súd prvej inštancie za tohto stavu žalobu žalobcu v tejto časti zamietol výlučne z dôvodu nesprávne označeného štátneho orgánu konajúceho za štát a odvolací súd túto časť rozsudku potvrdil, išlo o postup nesprávny, príliš formalistický, ktorý nie je v súlade s princípom spravodlivého procesu a s právom na súdnu ochranu. Týmto postupom, keďže súd vec neprejednal a o nej nerozhodol v merite, došlo nielen k zmareniu účelu požadovanej súdnej ochrany, ale sa aj zabránilo dovolateľovi v prístupe k súdnej ochrane z dôvodu, ktorý nemožno v právnom štáte pričítať strane sporu domáhajúcej sa tejto ochrany. Za nesprávny treba v tejto súvislosti považovať názor súdu prvej inštancie, podľa ktorého ak by prihliadol na žiadosť zástupcu žalobcu, aby na žalovanej strane vystupovala ako orgán konajúci za štát Generálna prokuratúra SR, išlo by o postup v rozpore s článkom 5 a článkom 11 ods. 3 C. s. p.“ S ohľadom na uvedené závery mal žalobca za to, že nie je pravdou, že by Slovenská republika nemohla byť označená v žalobe viackrát a to v zastúpení viacerých orgánov. Nárok totiž môže byť posudzovaný podľa rôznych predpisov a spadať do pôsobnosti rôznych orgánov. Uvedené podľa žalobcu potvrdzuje i uznesenie Krajského súdu v Bratislave pod sp.zn. 8Co/27/2017, v zmysle ktorého: „Pokiaľ žalobca na základe výzvy súdu opravil označenie žalovaného tak, že ako žalovaného uviedol Slovenskú republiku, zastúpenú tromi orgánmi, nejde podľa názoru odvolacieho súdu o vadu žaloby, resp. vadné označenie žalovaného, keď takéto označenie žalovaného obsahuje názov štátu, aj názov štátneho orgánu, ktorý má za štát konať, v súlade s ust. § 135 ods. 1 CSP, a teda názov štátneho orgánu, ktorý za štát koná, v takomto označení neabsentuje a označenie viacerých štátnych orgánov, ktoré majú za štát konať, nemožno považovať za vadu žaloby vzhľadom na to, že súd, a to aj v prípade označenia štátneho orgánu, do pôsobnosti ktorého uplatnený nárok nepatrí, musí zabezpečiť, aby za štát pred súdom konal štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi. V zmysle uvedeného štát teda musí konať len s takýmto oprávneným subjektom, a to bez zreteľa na označenie obsiahnuté v žalobe. Tento záver podľa názoru odvolacieho súdu možno vyvodiť aj z odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/149/2011 zo dňa 26.09.2012, v ktorom zohľadnil aj prípady, v ktorých by jednou žalobou boli proti štátu uplatnené viaceré nároky jednotlivo spadajúce do pôsobnosti rôznych štátnych orgánov alebo nárok, ktorý by mohol byť posudzovaný podľa rôznych právnych predpisov, a ktorý by tak mohol patriť do pôsobnosti rôznych štátnych orgánov.“

11. Žalobca ďalej citujúc ustanovenia § 5 ods. 1, 3 zákona č. 42/1994 Z.z. o civilnej ochrane obyvateľstva, § 1 ods. 1 písm. d), § 1 ods. 2 písm. a) vyhlášky č. 566/2006 Z.z. Ministerstva vnútra SR, ktorou sa ustanovujú podrobnosti o výdavkoch na civilnú ochranu obyvateľstva z prostriedkov štátneho rozpočtu účinnnej od 15.11.2006, § 11 písm. a) zákona č. 575/2001 o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy mal za to, že dané ustanovenia nasvedčujú tomu, že vlastníkom predmetných CO krytov je Ministerstvo vnútra SR alebo Obvodný úrad v Bratislave. Ďalšie ustanovenia § 6 písm. m) zákona č. 575/2001 o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy a § 47c ods. 1 zákona č. 91/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov, zase nasvedčujú tomu, že vlastníkom predmetných CO krytov je Ministerstvo hospodárstva SR. Vzhľadom k uvedenému je podľa žalobcu zrejmé, že na žalobcom uplatnený nárok sa vzťahuje právna úprava rôznych predpisov a vlastnícke právo nasvedčuje viacerým štátnym orgánom SR. Sú teda celkom zjavne splnené podmienky na to, aby Slovenská republika mohla byť žalovaná viackrát. Podľa žalobcu nemôže obstať ani odkaz žalovaného 4/ na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 8Cdo/68/2017, nakoľko sa netýka súdneho rozhodnutia proti štátu ako žalovanému, ani viacnásobnému označeniu štátu, ale ide o spor proti fyzickej osobe, ktorá bola v predmetnej žalobe označená ako „osoba, ktorá bola držiteľom motorového vozidla EČV: XY k 06.10.2015“. Žalobca opätovne poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/87/2019, ako aj Okresného súdu Žilina sp.zn. 18C/194/2012 zdôraznil, že zodpovednosť za to, aby v prípade, že stranou sporu je štát, bol v žalobe správne označený štátny orgán alebo právnická osoba konajúca za štát, má jednoznačne súd. Záverom žalobca dodal, že pri podaní žaloby, ani nasledujúcich 6 rokov potom, súd nevidel problém v tom,

že Slovenská republika bola označená 4 orgánmi, dokonca v konaní sp.zn. 6C/84/2008 bol vydaný čiastočný rozsudok, v ktorom boli ako žalovaná označená Slovenská republika v zastúpení troch štátnych orgánov.

12. Podaním zo dňa 02.09.2021 sa k vyjadreniu žalobcu vyjadril žalovaný 1/, ktorý zotrval na argumentoch uvedených vo svojom predchádzajúcom vyjadrení k odvolaniu žalobcu. Nad rámec žalovaný 1/ poukazuje na znenie § 2 ods. 1, 5 ods. 1 zákona č. 42/1994 o civilnej ochrane obyvateľstva uviedol, že nie je pasívne vecne legitimovaný v konaní s ohľadom na skutočnosť, že Ministerstvu vnútra SR vyplýva povinnosť len z hľadiska zabezpečovania úloh civilnej ochrany, ako aj financovania uvedenej činnosti zo štátneho rozpočtu SR prostredníctvom rozpočtovej kapitoly ministerstva. Je teda nevyhnutné podľa žalovaného 1/ oddeľovať povinnosti osoby ako vlastníka CO krytu, od povinnosti orgánu zabezpečujúceho úlohy vyplývajúce z civilnej ochrany, ktorá pod ministerstvo spadá.

13. Podaním zo dňa 02.09.2021 sa k vyjadreniu žalobcu vyjadril žalovaný 2/, ktorý poukazuje na ustanovenia § 135 CSP uviedol, že je povinnosťou žalobcu splniť náležitosti žaloby. Všeobecná poučovacia povinnosť súdu je v zmysle § 160 CSP obmedzená. Súd splnenie procesných podmienok skúma v každom štádiu konania, pričom nie je vecou žalovaného 2/ hľadať procesné východisko, keďže na jeho názor nie je strana sporu, ani konajúci súd povinný prihliadnuť.

14. Podaním zo dňa 10.09.2021 sa k vyjadreniu žalobcu vyjadril žalovaný 3/, ktorý namietal, že žalobca napriek výzve súdu neoznačil v zmysle príslušných zákonných ustanovení žalovaného tak, aby odstránil vady žaloby, na ktoré bol uznesením vyzvaný. Žalobca nemôže túto povinnosť prenášať na súd a odôvodňovať viacnásobné označenie žalovaného neprehľadnosťou právnej úpravy, keď od podania žaloby mal dostatočný časový priestor na ustálenie toho, kto má vystupovať na strane žalovaného. Rovnako tak citácia zákonných ustanovení nepreukazuje, že nárok žalobcu spadá do pôsobnosti viacerých orgánov, keď táto nevyplýva zo skutkového stavu opísaného žalobcom v jeho návrhu a doterajších vyjadreniach.

15. Podaním zo dňa 06.09.2021 sa k vyjadreniu žalobcu vyjadril žalovaný 4/, ktorý zotrval na svojich argumentoch uvedených v predchádzajúcom vyjadrení k odvolaniu žalobcu a mal za to, že žalobca nepoprel tvrdenia žalovaného 4/ vo vzťahu k skutočnosti, že žalobcom označená judikatúra súdov je vo vzťahu k predmetu konania nerelevantná. Poukazujúc na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/149/2011 namietal, že označenie Slovenskej republiky viacnásobne nie je správne a súd prvej inštancie preto postupoval správne, keď vyzval žalobcu na odstránenie väd žaloby, ktorú však žalobca neodstránil, dôsledkom čoho bolo legitímne, správne a hlavne dôvodné odmietnutie žaloby. Na uvedenom nemení nič ani skutočnosť, že v konaní proti štátu môžu vystupovať viaceré štátne orgány konajúce za štát, keďže žalobca v tomto konaní neoznačil Slovenskú republiku ako jedného žalovaného, za ktorého konajú jednotlivé ministerstvá, ale označil štyroch procesne samostatných žalovaných zastúpených rôznymi štátnymi orgánmi. V konaní sp.zn. 8Co/27/2017 žalobca odstránil vady žaloby spočívajúce v časti označenia žalovaného v súlade s uznesením súdu prvej inštancie, čo je zásadný rozdiel oproti postupu žalobcu v tomto konaní. Vo vzťahu k uzneseniu Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/87/2019, na ktorého text vytrhnutý z kontextu, poukazoval žalobca, žalovaný 4/ uviedol, že v danom prípade najvyšší súd poukazoval na dnes už obsolétne ustanovenie § 21 ods. 4 OSP, ktoré však v totožnom znení nebolo transportované do CSP. Rovnako tak závery Okresného súdu Žilina v uznesení sp.zn. 18C/194/2012 podľa názoru žalovaného 4/ vychádzali zo skutkovej odlišnej situácie, kedy súd prvej inštancie bol názoru, že za štát má konať iný orgán, ako bol označený účastníkom konania.

16. Podaním zo dňa 02.09.2021 sa k vyjadreniu žalobcu vyjadril žalovaný 6/, ktorý uviedol, že sa nebude bližšie vyjadrovať a v zásade namietol iba skutočnosť, že žalobca neuviedol ustanovenie zákona, na základe ktorého by žalovaný 6/ bol oprávnený konať za SR a mal povinnosť k úhrade žalovanej sumy.

17. Podaním zo dňa 12.10.2021 sa k vyjadreniam žalovaných opätovne vyjadril žalobca, ktorý vo vzťahu k žalovanému 1/ uviedol, že nie je pravdou, že by jeho tvrdenia nepoprel, keď jasne v predchádzajúcich vyjadreniach uviedol, že žalovaný 1/ iba konštatuje, že súd konal správne. Nepovažoval za dôvodné opakovať svoju argumentáciu, ktorou tvrdenia žalovaného 1/ vyvrátil. Absencia rozsiahlejšieho vyjadrenia bola spôsobená vágnosťou a opakovaním argumentov žalovaného 1/, na ktoré už žalobca reagoval. So skutočnosťou, že by spôsobil sám prietahy nesúhlasil s tým, že sám v konaní podal sťažnosť na prietahy v konaní, na základe ktorej začal súd vo veci konať. Žalovaný ďalej

cielene a selektívne cituje ustanovenia, ktoré nemajú hlbší súvis s tvrdenými skutočnosťami, pričom ignoruje ust. § 11 ods. 1 písm. d) vyhlášky č. 599/2006 Z.z. Ministerstva vnútra SR. Vo vzťahu k vyjadreniu žalovaného 2/ a žalovaného 6/ žalobca uviedol, že len opakujú už prednesené argumenty, preto nie je dôvodné opäť sa k nim vyjadrovať. Žalobca ďalej nesúhlasil ani s vyjadrením žalovaného 4/ a poprel, že by v rámci svojich podaní uviedol, že požaduje od žalovaných ako solidárnych dlžníkov úhradu jeho pohľadávky. Žalobca žiada úhradu od viacerých štátnych orgánov iba z dôvodu neprehľadnosti právneho stavu týkajúceho sa nástupníctva pri CO krytoch.

18. Žalobca podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 18.08.2022 oznámil súdu, že Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 28.07.2022 č.k. 3Cob/125/2022 v obdobnej právnej veci totožného žalobcu proti obdobným žalovaným, zrušil napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie, ktorý žalobu žalobcu odmietol a konanie vo veci zastavil. Z uvedených dôvodov žiadal, aby z dôvodu právnej istoty bolo vo veci rozhodnuté rovnako. Za dôležité označil, že krajský súd považoval označenie žalovaných za riadne, kedy ich identifikácia je dostatočná na to, aby bolo zrejmé, voči komu žaloba smeruje a aby súd prvej inštancie mohol riadne konať.

19. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací preskúmal odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v medziach dôvodov a v rozsahu odvolania podľa § 379 CSP a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

20. Podľa § 79 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) konanie sa začína na návrh. Návrh má okrem všeobecných náležitostí (§ 42 ods. 3 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1963/99/20160614.html>>) obsahovať meno, priezvisko, prípadne aj dátum narodenia a telefonický kontakt, bydlisko účastníkov, prípadne ich zástupcov, údaj o štátnom občianstve, pravdivé opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov, ktorých sa navrhovateľ dovoľáva, a musí byť z neho zrejmé, čoho sa navrhovateľ domáha. Ak je účastníkom právnická osoba, návrh musí obsahovať názov alebo obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo, ak je pridelené. Ak je účastníkom zahraničná osoba, k návrhu musí byť pripojený výpis z registra alebo z inej evidencie, do ktorej je zahraničná osoba zapísaná. Ak je účastníkom fyzická osoba, ktorá je podnikateľom, návrh musí obsahovať obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo, ak je pridelené. Ak je účastníkom štát, návrh musí obsahovať označenie štátu a označenie príslušného štátneho orgánu, ktorý bude za štát konať. Ak sa návrh týka dvojstranných právnych vzťahov medzi žalobcom a žalovaným (§ 90 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1963/99/20160614.html>>), nazýva sa žalobou. Podľa § 132 ods. 1 CSP v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh.

21. Podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

22. Podľa § 135 ods. 1 CSP ak je stranou štát, v žalobe sa označuje uvedením jeho názvu a názvu štátneho orgánu alebo právnickej osoby, ktorá za štát koná.

23. Podľa § 129 ods. 1 CSP ak ide o podanie vo veci samej alebo návrh na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia, z ktorého nie je zrejmé, čoho sa týka a čo sa ním sleduje, alebo ide o podanie neúplné alebo nezrozumiteľné, súd vyzve toho, kto podanie urobil, aby podanie doplnil alebo opravil v lehote, ktorá nemôže byť kratšia ako 10 dní.

24. Podľa § 129 ods. 2 CSP v uznesení podľa ods. 1 súd uvedie, v čom je podanie neúplné alebo nezrozumiteľné a ako ho treba doplniť alebo opraviť a poučí o možnosti podanie odmietnuť.

25. Podľa § 129 ods. 3 CSP ak sa v lehote určenej súdom podanie nedoplní alebo neopraví, súd podanie odmietne, to neplatí, ak pre uvedený nedostatok možno v konaní pokračovať.

26. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v

takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

27. Podľa § 389 ods. 2 CSP ak sú dané odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 2, odvolací súd zruší odvolaním napadnuté rozhodnutie vo veci samej a zároveň zruší aj právoplatné uznesenie, ktoré rozhodnutiu vo veci samej predchádzalo.

28. Každé podanie, ktoré je adresované súdu musí spĺňať kritéria správnosti, úplnosti a zrozumiteľnosti. Zákonnou požiadavkou na formu a obsah podania je, aby podanie malo náležitosti predpísané zákonom, ak zákon takéto náležitosti upravuje a vyžaduje. Príkladom sú náležitosti žaloby, návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo odvolania. Ak podanie nemá predpísané náležitosti, potom sa jeho správnosť, úplnosť a zrozumiteľnosť posudzuje podľa konkrétnych okolností veci, ktorej sa podanie týka a v súlade s minimálnym štandardom náležitosti každého podania tak, ako sú uvedené v ustanovení § 127 CSP. Pri podaniach adresovaných súdu sa skúma predovšetkým ich úplnosť a zrozumiteľnosť, ako vlastnosti písomného prejavu zameraného na určitý účel v súdnom konaní.

29. Povinnosťou súdu vo všeobecnosti je zistiť na začiatku konania, nie až na pojednávaní, kto je stranou sporu a čoho sa žalobca v konaní domáha. Ak podanie adresované súdu nespĺňa kritériá správnosti, úplnosti a zrozumiteľnosti a nemá všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom, prípadne neobsahuje listinné dôkazy, na ktoré sa žalobca v žalobe odvoláva, sudca alebo poverený zamestnanec súdu má uznesením vyzvať stranu na odstránenie väd takéhoto podania a na jeho doplnenie. Súčasťou takejto výzvy je aj poučenie o spôsobe, rozsahu a potrebe opravy a doplnenia.

30. Pre záver súdu o odmietnutí podania, ktoré by podľa obsahu mohlo byť podaním vo veci samej, musia byť súčasne splnené viaceré predpoklady, t.j. výzva súdu prostredníctvom uznesenia, náležité poučenie o tom ako treba podanie opraviť, resp. doplniť, uplynutie určenej lehoty na opravu alebo doplnenie podania, pasivita alebo chybný postup strany pri realizácii poučenia a záver o tom, že výsledkom je nemožnosť súdu v konaní pokračovať. Ak teda žalobca v stanovenej lehote podanie neopraví alebo nedoplní, je potrebné skúmať, či je alebo nie je možné pre uvedený nedostatok v konaní pokračovať. Ak ide o taký nedostatok, pre ktorý nie je možné v konaní pokračovať, súd podanie odmietne.

31. Tak z ustanovení predchádzajúceho procesného predpisu OSP, ako aj z ustanovení súčasného procesného predpisu jasne vyplýva, že v prípade, keď žalobca označí ako žalovaného štát, je jeho povinnosťou označiť štátny orgán, alebo právnickú osobu, ktorá za štát koná. Žalobca v konaní začatom za účinnosti OSP označil ako stranu sporu na strane žalovaného 1/ SR v zastúpení Ministerstva vnútra SR, žalovaného 2/ SR v zastúpení Okresný úrad Bratislava, žalovaného 5/ SR v zastúpení Ministerstva hospodárstva SR a žalovaného 6/ SR v zastúpení Ministerstva financií SR, pričom bol súdom uznesením zo dňa 11.05.2016 č.k. 26Cb/23/2015-75 vyzvaný na upresnenie účastníkov na strane žalovaného, kde bol poučený, že má určito a zrozumiteľne označiť jeden štátny orgán konajúci v mene Slovenskej republiky. Na odvolanie žalobcu, bolo uvedené uznesenie súdu prvej inštancie uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 3Cob/246/2016-83 zo dňa 31.10.2016 zrušené, keďže odvolací súd uzavrel, že uvedený postup súdu prvej inštancie bol v rozpore s rozhodovacou praxou, nakoľko žalobcu môže súd vyzvať na opravu označenia žalovaného ak ide o štát iba vtedy, keď ho vie poučiť o tom, ktorého štátneho orgánu sa prejednávaná vec týka. Keďže súd prvej inštancie nevykonal žiadne kroky k zisteniu pre správne poučenie žalobcu, neexistoval dôvod na vydanie takéhoto uznesenia.

32. Následne súd prvej inštancie uznesením zo dňa 30.07.2020 vyzval žalobcu na doplnenie svojej žaloby zo dňa 16.01.2015 o označenie strany sporu na strane žalovaného, ktorou je štát, podľa § 135 ods. 1 CSP uvedením názvu štátu a názvu štátneho orgánu alebo právnickej osoby, ktorá za štát koná. Žalobca bol poučený, že ak v lehote 15 dní žalobu nedoplní a pre uvedený nedostatok nebude môcť súd pokračovať v konaní, súd prvej inštancie žalobu odmietne. V odôvodnení napadnutého uznesenia bol žalobca poučený o spôsobe „doplnenia“ žaloby tým spôsobom, že štát je ako strana sporu označený riadne, ak je súčasne s ním označený príslušný orgán, ktorý má v mene štátu konať s uvedením názvu a sídla. Súd prvej inštancie poukázal na uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo/64/2011, sp.zn. 6Cdo/149/2011 a 4Cdo/193/2009 s dôrazom na to, že v prípade nesprávneho označenia je namieste postup podľa § 129 CSP. Rovnaký následok vyvoláva podľa súdu prvej inštancie aj stav, keď žalobca v žalobe síce označí ako stranu sporu štát, avšak uvedie viaceré štátne orgány alebo právnické osoby, ktoré za štát konajú. Uviedol, že označenie správneho štátneho orgánu nie je otázkou pasívnej vecnej

legitimácie, ktorá nemá žiadnu spojitosť so správnym procesným označením štátu ako strany sporu. Je to len náležitosť žaloby. Preto súd prvej inštancie uzavrel, že neoznačenie toho, kto má za štát konať alebo označenie viacerých štátnych orgánov a právnických osôb oprávnených za štát konať, má za následok neúplnosť žaloby. Súd prvej inštancie považoval za nesprávny postup žalobcu, keď v žalobe označil Slovenskú republiku ako štát, pričom uviedol viaceré štátne orgány oprávnené za Slovenskú republiku konať. S takýmto záverom, ako ani procesným postupom súdu prvej inštancie sa však nie je možné stotožniť.

33. V tomto prípade niet pochyb o tom, že bol správny zámer súdu prvej inštancie postupovať v zmysle § 129 a nasl. CSP a odstraňovať vady žaloby spočívajúce v nejasnom označení žalovaných, kde bol opakovane označený štát SR ako jeden a ten istý subjekt práv a povinností, chybný bol však procesný postup súdu prvej inštancie nielen pri vyzývaní žalobcu na odstránenie vád žaloby, čo viedlo v konečnom dôsledku aj k chybnému rozhodnutiu o sťažnosti žalobcu voči uzneseniu súdu prvej inštancie č.k. 26Cb/23/2015-152 zo dňa 30.07.2020, ale aj postup súdu pri rozhodovaní o odmietnutí žaloby. V prvom rade je nevyhnutné konštatovať, že súd prvej inštancie nerešpektoval záväzný právny názor Krajského súdu v Bratislave vyhovený v uznesení zo dňa 31.10.2016 č.k. 3Cob/246/2016-83, že vyzvať žalobcu na opravu žalovaného, ktorým je štát, je možné iba v prípade, keď ho vie poučiť o tom, ktorého štátneho orgánu sa prejednávajúca vec týka. Zároveň súd prvej inštancie v napadnutom uznesení nesprávne uviedol, že žalovaný je povinný označiť Slovenskú republiku tak, že uvedie iba jeden orgán, resp. právnickú osobu, ktorá je oprávnená konať za Slovenskú republiku. Takáto povinnosť nevyplýva zo žiadneho ustanovenia zákona. Žalobca, tak ako vyplýva i z ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít je oprávnený označiť viacero štátnych orgánov, resp. právnických osôb oprávnených konať za Slovenskú republiku, avšak musí tak urobiť postupom súladným s § 135 ods. 1 CSP, t.j. označiť Slovenskú republiku ako stranu iba jedenkrát. I zo samotného uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/149/2011, na ktoré vo svojom odôvodnení poukazuje i sám súd prvej inštancie zreteľne vyplýva (viď i záhlavie samotného uznesenia), že Slovenská republika, resp. akýkoľvek štát je možné označiť viacerými orgánmi, resp. právnickými osobami, ktoré sú oprávnené za štát konať. Vyplýva to práve zo skutočnosti, že môžu nastať prípady, v ktorých sú jednou žalobou uplatňované viaceré nároky jednotlivo spadajúce do pôsobnosti rôznych štátnych orgánov, alebo nárok, ktorý by mohol byť posudzovaný podľa rôznych právnych predpisov a ktorý by tak mohol patriť do pôsobnosti rôznych štátnych orgánov. Je v rozpore so zákonom vyžadovať od žalobcu, aby označil len jeden štátny orgán, prípadne právnickú osobu oprávnenú konať za štát a tým ho nútiť k prípadnému späťvzatiu žaloby. Otázka pasívnej legitimácie bude vecou posúdenia súdu prvej inštancie až v konaní vo veci samej. Bolo preto úlohou súdu prvej inštancie žalobcu správne poučiť o možnosti a spôsobe opravy (nie doplnenia, ako nesprávne vo výroku uviedol súd prvej inštancie) nesprávneho označenia Slovenskej republiky ako štátu v súlade s § 129 ods. 2 CSP. V prípade, keď bol súd presvedčený o skutočnosti, že má byť v mene Slovenskej republiky označený iba jeden štátny orgán, alebo právnická osoba, ktorá je oprávnená za SR konať, bolo jeho povinnosťou, tak ako bol nasmerovaný odvolacím súdom v predchádzajúcom rozhodnutí, poučiť žalobcu, ktorého štátneho orgánu sa vec týka. Bola preto dôvodná sťažnosť žalobcu voči uzneseniu súdu prvej inštancie zo dňa 30.07.2020 č.k. 26Cb/23/2015, čo však viedlo k nesprávnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie o zamietnutí sťažnosti žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava III č.k. 26Cb/23/2015-152 zo dňa 30. júla 2020 (výrok I. napadnutého uznesenia) vydaného vyšším súdnym úradníkom. Keďže súd prvej inštancie svoje rozhodnutie v napadnutom uznesení oprel práve o závery, že správne poučil žalobcu o spôsobe vykonania opravy vadnej žaloby, bolo jeho právne posúdenie nesprávne. Nakoľko žalobca v podanom odvolaní dôvodil práve skutočnosťami vzťahujúcimi sa k právoplatnému uzneseniu o zamietnutí jeho sťažnosti - rozhodnutie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej (odmietnutie žaloby) a táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej, odvolací súd v súlade s § 389 ods. 2 CSP zrušil napadnuté uznesenie nielen v časti výroku II. o odmietnutí žaloby žalobcu, ale i v časti výroku I. o zamietnutí sťažnosti žalobcu.

34. V neposlednom rade je potrebné vytknúť súdu prvej inštancie nedôsledný procesný postup i vo vzťahu k žalovaným 3/, 4/, ktorí v konaní neboli označení ako orgány konajúce v mene SR a vo vzťahu ku ktorým ani nesmerovala výzva súdu prvej inštancie na odstránenie vád žaloby, nie je preto zrejmé a súd sa v napadnutom uznesení ani žiadnym spôsobom s touto skutočnosťou nevysporiadal, prečo odmietol žalobu i vo vzťahu k týmto žalovaným. V tejto časti je preto napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné a procesný postup súdu nesprávny.

35. So zreteľom na uvedené odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) a ods. 2 CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP mu vec vrátil na ďalšie konanie, v ktorom súd prvej inštancie vec opätovne prejedná v intenciách vyššie uvedených právnych záverov odvolacieho súdu. Následne v novom konečnom rozhodnutí o veci rozhodne podľa § 396 ods. 3 CSP aj o náhrade trov odvolacieho konania.

36. Toto uznesenie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 tretia veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť právneho zastúpenia advokátom dovolateľ nemá len v prípadoch vymedzených § 429 ods. 2 CSP.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Nesplnenie náležitostí vyžadovaných § 428 a § 429 CSP má za následok odmietnutie dovolania (§ 447 písm. d/, e/ CSP).